

(3)

Valentina

Valentina pozorovala, jak Světlana Dmitrijevna vynadává ze svého stolu pytel rýže a vysypává jej na zem. Pak na zem hodila i její a Oksanin pracovní sešit spolu se dvěma tužkami.

Takže nakonec rýže. To nebylo tak hrozné, když přijde na tresty. Mnohem lepší, než když ji tenkrát v první třídě učitelka donutila nasadit si špičatou čepici a přikázala jejím spolužákům, aby na ni ukazovali prsty a pokřikovali: „Hlupačko!“ Teď se aspoň nebude cítit hloupě za to, že neumí správně psát.

Valentina s Oksanou beze slov poklekly do rýže. Zrnka se Valentíně zarývala skrz punčochy do kolen. Kousla se do rtu, aby zůstala zticha. Nesmí vydat ani hlásku. Jen by to celé zhoršila, pokud by si stěžovala nebo jakkoli odporovala, protože to by pak od Světlany Dmitrijevny dostala pravítkem přes prsty.

Valentina se rozhlédla po místnosti jistá si tím, že na ni ostatní budou dělat obličej a potichu se jí posmívat, že skončila v maléru.

Avšak nikdo se na ni ani na Oksanu nedíval. Spo-

lužáci do jednoho zírali ven z oken. Nebe stále hrálo odstíny červené. Daleko odsud zahlédla Valentina oblaka modrého kouře.

Tati, pomyslela si.

Musí zachovat chladnou hlavu. Přemýšlet jako inženýr, jakým je táta. V mysli si vytvořila seznam. Žádné zprávy od táty. Rudá obloha, modrý kouř. Policisté na každém rohu.

Určitě se stalo něco strašného. A nikdo jí ani nikomu jinému nehodlal říct co.

Zničehonic ji popadl takový děs, že jí začala být zima po celém těle. Odvrátila zrak od okna zpět do třídy.

Světlana Dmitrijevna poklepala pravítkem na katedru. „Dávejte pozor, žáci! Kdo dokáže vyjmenovat názvy všech socialistických republik v našem velkém Sovětském svazu?“

Nikdo se nepřihlásil. Po chvíli se dívka z první řady nesměle zeptala: „Omlouvám se, soudružko učitelko, ale co se stalo v jaderné elektrárně?“

Učitelka vyhlédla ven z okna a zase rychle odvrátila zrak. „Je zřejmé, že došlo k nějakému incidentu. K malé nehodě, již už mají jistě pod kontrolou. A to proč, děti?“

„Protože nás vlast ochrání,“ odříkaly jednohlasně. I Valentina. Tato slova musela zopakovat už tolikrát, že je v podstatě měla vyrytá do srdce.

„Přesně tak,“ přikývla Světlana Dmitrijevna. „Kapitalistické státy jako Amerika jsou plné hamižných lidí, kterým záleží jen na nich samotných. Ale tady v naší velkolepé socialistické vlasti budeme vždy v bezpečí. Vláda chrání každého z nás. A teď,“ prohlásila rychle a ukázala na mapu na zdi, „kdo z vás mi vyjmenuje názvy našich republik?“